

[Ole Bjørn Kraft.]

rier, og da Flyvertropperne kun tildeles ganske faa Eskadriller, vil det sige, at Soldaterne ved Fronten faar ringere Luftværn end nu, selv om man giver visse Vaabenarter flere smaa kalibrede automatiske Vaaben til Brug mod Flyvere. Dette mener jeg ikke, man kan byde vor værnepligtige Ungdom. Den har et Krav paa de Vaaben, der er nødvendige inden for de Rammer, man opstiller.

Om Rytteriet skal jeg ikke tale meget. Det skal nu hedde Opklaringstropperne. Det har samme Antal Enheder som før, men den mere moderne Organisation maa vi anerkende, selv om man nok har reduceret selve Rytterenhederne vel meget. For øvrigt kan man spørge, hvorfor man vil give Rytteriet et nyt Navn. Der er god dansk Tradition i Ordet „Rytter“, og de nye Enheder, der skabes, har ogsaa andre Opgaver end den, der ligger i selve Ordet „Opklaring“. De deltager i Sikringstjenesten og i Kampen sammen med Fodfolket og paa anden Maade. I andre Lande har man da ogsaa, selv om man har omformet Rytteriet paa lignende Maade, bibeholdt det gamle Navn; det er Tilfældet i Sverige, og i England, som altid er meget ivrigt for at værne om smukke gamle Traditioner, ser man det Særsyn, at et Panservognsregiment hedder Husarregiment Nr. det og det. Der er noget i dette, som tiltaler mig, og som jeg synes, man skulde holde fast ved.

For Artilleriets Vedkommende er Motoriseringen af to lette hestetrukne Batterier efter Sagskundskabens Opfattelse, saaledes som jeg har faaet den forelagt, ikke formaals-tjenlig. Ingeniørtropperne er, som de er nu, men der vil maaske være Grund til at undersøge, om de ikke burde forøges med nogle specielle Panservognsafværgelseskompagnier.

Jeg er derefter naaet til et meget vigtigt Punkt, Spørgsmaalet om Antallet af de Rekrutter, der aarlig indkaldes, og om den Uddannelse, man vil give dem. Det er ubegribeligt, at man i disse Tider vil skride til en Formindskelse af den aarlige Rekrutstyrke med 1 100 Mand. Ministeren hævdede, at naar Formindskelsen var sket ved Garnisons- og Hjelptropperne, blev Antallet af virkelig uddannede Styrker forøget. Jeg tror ikke, at dette Synspunkt kan fastholdes, fordi Sandheden vil være, at Uddannelsen netop af Vaabnernes Feltsoldater vil blive svækket ved den Ordning, man her indfører. Der skal ved Hæren aarlig anvendes et betydeligt Antal Manddage til Arbejdstjeneste uden for den virkelige Uddannelse, som f. Eks. til Vaabenkarttjeneste,

Tjeneste som Kokke, Ordonnanser o. s. v., og denne Tjeneste blev tidligere bestridt af Garnisons- og Hjelptropperne. Naar man nu skærer disses Antal ned med 1 100 Mand om Aaret, maa dette Arbejde overtages af de Rekrutter, der skal uddannes til virkelige Soldater. I Praktis vil det sige, at Rekrutterne ved Vaabnernes, det; som Ministeren kalder „de virkelig uddannede Styrker“, nok forøges, men den effektive Uddannelsestid forringes i meget betydelig Grad, saa meget, at det i Realiteten vil komme til at dreje sig om mange Dages Nedsættelse af Uddannelsestiden.

Hele denne Reducering af Rekrutkontingentet og den Maade, hvorpaa den er udført, maa vi derfor protestere imod. Vi kan efter hele vor Indstilling til dette Spørgsmaal ikke gaa med til nogen Formindskelse af Rekrutstyrken. Tværtimod er vi, som vi gentagne Gange har givet Udtryk for, Tilhængere af en betydelig Forøgelse af den. For det første af militære Grunde. Endvidere fordi vi synes, at saa stor en Del af den danske Ungdom som muligt skal ind under den folkelige, demokratiske Opdragelse, som Hæren giver, og fordi vi mener, at der skal skabes den største mulige Lighed. Og endelig fordi vi tror, at det med Hensyn til Ungdomsarbejdsløsheden vil have stor Betydning. Vi har drøftet dette Spørgsmaal, da vi talte om Arbejdspligt, og det er os en Skuffelse, at Regeringens Overvejelser paa disse Omraader, hvor der skulde være en naturlig Forstaaelse til Stede, har givet sig det Udslag, som det har her.

Selve Uddannelsens Værdi for Forsvaret er afhængig af to Faktorer, Antallet af duelige Befalingsmænd til Uddannelsen og Uddannelsestidens Længde. Vi anerkender det Forsøg, der her er gjort paa at styrke Rammerne, men vi finder alligevel ikke Forslaget tilfredsstillende, thi, som det ogsaa staar i Bemærkningerne, denne Forøgelse er kun nødtørfvig. Ser man f. Eks. paa et Fodfolksregiments Antal tjenstgørende faste Befalingsmænd af Linien, er dette i Forhold til Antallet af Kompagnier ikke engang forøget med 9 pCt. Til Sammenligning kan anføres, at Sverige ved sin Forsvarsordning forøgede Antallet med 60 pCt. blot for Fodfolkets Vedkommende. Det er et meget betydningsfuldt Spørgsmaal, fordi det berører baade Disciplinen og den forsvarlige Uddannelse af den Ungdom, der indkaldes under Fanerne.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne henstille til Forsvarsministeren, at han tager Spørgsmaalet om vore Underofficerer af Reserven og de værnepligtige Befalingsmænd